

MÁSODIK SZEKCIÓ

FÖLDES ÉS FÖLDESNÉ HAJLIK kontra MAGYARORSZÁG ÜGY

(41463/02 sz. Kérelem)

ÍTÉLET

STRASBOURG

2006. október 31.

*Ezen határozat az Egyezmény 44. Cikkének 2. bekezdésében foglalt
köörülmények beálltával válik véglegessé. Szerkesztői változtatás alá eshet.*

A Földes és Földesné Hajlik kontra Magyarország ügyben

Az Emberi Jogok Európai Bírósága (Második Szekció) Kamaraként tartott ülésén, melynek tagjai voltak:

J.-P. COSTA, *Elnök*

A.B. BAKA,

I. CABRAL BARRETO,

A. MULARONI,

E. FURA-SANDSTRÖM,

D. JOČIENĚ

D. POPOVIĆ, *bírák*

és S. DOLLÉ, *Hivatalvezető*

2006. október 10-i zárt ülésén folytatott tanácskozását követően az azon időpontban elfogadott alábbi határozatot hozza:

AZ ELJÁRÁS

1. Az ügy alapja egy Magyarország ellen benyújtott kérelem (41463/02 sz.), amelyet az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény (az "Egyezmény") 34. Cikke alapján két magyar állampolgár, Földes Károly András és Földesné Hajlik Anna 2002. november 1-én terjesztett a Bíróság elé.

2. A Magyar Kormányt (a "Kormány") dr. Höltzl Lipót képviselte az Igazságügyi és Rendészeti Minisztériumból.

3. 2005. szeptember 13-án a Bíróság úgy határozott, hogy közli az eljárás elhúzóásával kapcsolatos panaszt. 2006. március 28-án a Bíróság úgy határozott, hogy közli azon panaszt, miszerint az első kérelmező szabadságát korlátozták azáltal, hogy megtiltották számára az alperes Állam területének elhagyását. Az Egyezmény 29. Cikkének 3. bekezdése alapján a Bíróság úgy határozott, hogy a kérelem érdemét és elfogadhatóságát együttesen vizsgálja.

A TÉNYEK

4. A kérelmezők 1957-ben, illetve 1958-ban születtek és Miskolcon élnek.

5. 1992. december 10-én az E. Kft. csődbüntett és más bűncselekmények elkövetésével vádolta az akkor házasságban élő kérelmezőket. Ezt követően a Borsod Megyei Rendőr-főkapitányság büntetőeljárást indított az első kérelmező ellen. 1993. november 17-én gyanúsítottként hallgatták ki az első kérelmezőt.

6. 1993. december 27-én a Borsod Megyei Rendőr-főkapitányság megtiltotta a kérelmezők tulajdonában álló ingatlan és személygépkocsi elidegenítését. 1994. február 22-én a Miskolc Városi Ügyészség helybenhagyta az intézkedést, megállapítva annak indokoltságát azon az alapon, hogy célja a potenciális polgári jogi igények kielégítésének biztosítása volt.

7. Közben, 1994. január 6-án, a második kérelmezőt is eljárás alá vonták terheltként.

8. 1994. január 17-én a Belügyminisztérium Útlevel Hivatala a külföldre utazásról és az útlevelekről szóló 1989. évi XXVIII. törvény (2)-(3) bekezdése alapján a büntetőeljárás lezárásáig bevonta az első kérelmező útlevelet annak érdekében, hogy biztosítsa elérhetőségét az igazságszolgáltatás számára. A határozatot a Belügyminiszter 1994. március 25-én helybenhagyta.

9. 1994. október 26-án a Miskolc Városi Ügyészség vádat emelt a kérelmezők ellen csődbüntett és más bűncselekmények elkövetése miatt.

10. Közben az első kérelmező az útlevelbevonást elrendelő közigazgatási határozat felülvizsgálatát kérte a Fővárosi Bíróságtól. 1995. május 9-én a Fővárosi Bíróság helybenhagyta a határozatot, amely a bíróság szerint a jogszabályoknak megfelelt.

11. A Miskolc Városi Bíróság 1996. május 7. és 2002. február 4. között tizenhat tárgyalást tartott, majd 2002. február 11-én elítélte a kérelmezőket, és egy év nyolc hónap, illetve egy év hat hónap szabadságvesztéses büntetést szabott ki rájuk. A bíróság tanúvallomásokra, nagy mennyiségű okirati bizonyítéokra és három szakértői véleményre támaszkodott. Az indoklásban enyhítő tényezőként értékelte a bűncselekmények elkövetése óta eltelt „nagyon hosszú időt”, amely a bíróság szerint nem volt a bíróságok terhére róható.

12. Fellebbezés nyomán 2002. június 11-én a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság súlyos eljárásjogi hiányosságok miatt hatályon kívül helyezte a Városi Bíróság ítéletét, és az ügyet visszautalta az elsőfokú bíróság elé.

13. A kérelmezők ügyirat fénymásolása iránti kérelmére a Megyei Bíróság 2002. június 17-én azon dokumentumok megjelölésére hívta fel a kérelmezőket, amelyekről másolatot kívántak készíttetni. A bíróság közölte, hogy a több ezer oldalnyi ügyirat (amely egyébként személyesen teljes terjedelmében megtekinthető volt) lemásolása és megtekintése lehetetlen és szükségtelen is, mivel számos dokumentum az ügy szempontjából csekély relevanciával bír.

14. A folytatódó eljárásban 2002. október 21. és 2005. május 19. között tizennyolc tárgyalásra került sor.

15. 2005. május 23-án a Városi Bíróság a számvitel rendjének megsértése (amely a büntető törvénykönyv 289. § alapján két évig terjedő szabadságvesztéssel büntethető), továbbá csődbüntett (amely a büntető törvénykönyv 290. § alapján öt évig terjedő szabadságvesztéssel büntethető) elkövetése miatt elítélte a kérelmezőket, és személyenként 270.000 forint¹ pénzbírságot szabott ki rájuk.

16. 2005. június 23-án a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság elutasította a kérelmezők fellebbezését, ugyanakkor megszüntette javaik lefoglalását.

17. 2006. január 5-én a Legfelsőbb Bíróság fellebbviteli tanácsa hatályon kívül helyezte a másodfokú ítéletet és visszautalta az ügyet a Megyei Bírósághoz.

18. A folytatódó eljárásban a Megyei Bíróság 2006. június 8-án lényegében fenntartotta az elítélő ítéletet és a kiszabott pénzbírságot. Elutasította a polgári jogi igényeket és megszüntette a kérelmezők vagyonával kapcsolatban elrendelt elidegenítési tilalmat. Indoklásában megismételte:

“a joghátrányok kiszabásakor a bíróság teljes mértékben elismerte az eljárás rendkívüli elhúzódsát, s a büntetések meghatározásakor jelentős enyhítő tényezőként értékelte ezt a körülményt.”

19. A kérelmezők azon panaszával kapcsolatban, hogy a szakértők nem jelentek meg a bírósági tárgyaláson a bíróság észrevételezte, hogy a szakvéleményeket az ügy irataihoz csatolták, mivel a 2005. február 10-i tárgyaláson részletesen bemutatásra kerültek. A bírósági felhívás ellenére az eljárás további részében a kérelmezők nem terjesztettek elő írásos észrevételeket a szakvéleményekkel kapcsolatban. Mivel a szakvélemények egész idő alatt a védelem rendelkezésére álltak, s mivel az egyik tárgyaláson a szakértők elmagyarázták a szakvéleményeket, a bíróság meggyőződött arról, hogy a “közvetlen és szóbeli eljárás” elvét nem sértették meg. Mindenesetre a bíróság meg volt győződve arról, hogy az ügy bonyolultsága és a (több kötetnyi) szakvélemény terjedelme miatt érdemi kritikát csak írásban lehetett volna előterjeszteni, s a szakértők – akik alapvetően hasonló véleményt terjesztettek elő – is írásban reagálhattak volna a kritikákra.

Az ítélet ugyanezen a napon jogerőssé vált.

---

¹ Megközelítőleg 1,000 euro

A JOG

I. AZ EGYEZMÉNY 6. CIKKE 1. BEKEZDÉSÉNEK ÁLLÍTÓLAGOS
MEGSÉRTÉSE

20. A kérelmező panaszolja, hogy pere ésszerűtlenül hosszú ideig tartott, megsértve az Egyezmény 6. Cikkének 1. bekezdését, amelynek releváns része kimondja:

“Mindenkinek joga van arra, hogy... bíróság tisztességesen és ésszerű időn belül... hozzon határozatot polgári jogi jogai és kötelezettségei tárgyában...”

21. A Kormány vitatta az állítást.

22. A figyelembe veendő időszak az első kérelmező vonatkozásában 1993. november 17-én, a második kérelmező vonatkozásában 1994. január 6-án kezdődött és 2006. június 8-án zárult le. Ilyen módon három bírósági szinten tizenkét és fél évig tartott.

23. A Kormány úgy érvelt, hogy a kérelmezők ebben az összefüggésben nem állíthatják magukról, hogy az Egyezmény megsértésének áldozatai, mivel a hazai bíróságok kifejezetten elismerték, hogy az eljárás szokatlanul hosszú volt, s az eljárás elhúzódását nagyon enyhe büntetések kiszabásával orvosolták.

A kérelmezők vitatták a véleményt.

24. A Bíróság észrevételezi: a Városi Bíróság és a Megyei Bíróság is megállapította az eljárás rendkívüli elhúzódását, s mindkét bíróság megállapította, hogy ez a körülmény jelentős enyhítő tényező. A két bűncselekmény elkövetése miatt – amelyek kettőtől öt évig terjedő szabadságvesztéssel büntethetők – a bíróság kumulatív büntetésként csak mérsékelt összegű pénzbüntetést szabott ki a kérelmezőkre. Ennek fényében a Bíróság meggyőződött arról, hogy a kérelmezők megfelelő jogorvoslatban részesültek az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdése alapján számukra biztosított azon jog állítólagos megsértése miatt, hogy bíróság ésszerű időn belül hozzon határozatot az ellenük felhozott büntetőjogi vádakkal kapcsolatban. Ennek megfelelően a kérelmezők ebben az összefüggésben a 34. Cikk céljaira nem állíthatják magukról, hogy a 6. Cikk 1. bekezdése megsértésének áldozatai. Ezért a panasz nyilvánvalóan megalapozatlan a 35. Cikk 3. bekezdése szerinti értelemben, s azt az Egyezmény 35. Cikkének 4. bekezdése alapján el kell utasítani (ld. *Morby v. Luxembourg* (dec.), no. 27156/02, ECHR 2003-XI; *Lie and Berntsen v. Norway* (dec.), no. 25130/94, 16 December 1999; *Tamás Kovács v. Hungary*, no. 67660/01, 2004. szeptember 28., 26. §).

II. AZ EGYEZMÉNYHEZ FÜZÖTT ELSŐ KIEGÉSZÍTŐ JEGYZŐKÖNYV ELSŐ CIKKÉNEK ÁLLÍTÓLAGOS MEGSÉRTÉSE

25. A kérelmezők továbbá panaszolták, hogy az eljárás elhúzódása megsértette az Egyezmény Első kiegészítő jegyzőkönyvének 1. Cikkében biztosított, javaik tiszteletben tartásához fűződő jogukat, mivel a hatóságok több mint tizenkét éven keresztül lefoglalták javaikat. Az Első kiegészítő jegyzőkönyv 1. Cikke kimondja:

„Minden természetes vagy jogi személynek joga van javai tiszteletben tartásához. Senkit sem lehet tulajdonától megfosztani, kivéve, ha ez közérdekből és a törvényben meghatározott feltételek, valamint a nemzetközi jog általános elvei szerint történik.

Az előző bekezdésben foglaltak nem korlátozzák az államok jogát olyan törvények alkalmazásában, melyeket szükségesnek ítélnék ahhoz, hogy a javaknak a köz érdekében történő használatát szabályozhassák, illetőleg az adók, más közterhek vagy bírságok megfizetését biztosítsák.”

26. A Bíróság észrevételezi, hogy a kérelmezők javai tekintetében elrendelt elidegenítési tilalom azt a célt szolgálta, hogy biztosítsa a potenciális polgári jogi igények kielégítését. A Bíróság úgy véli, hogy az ilyen korlátozás elvileg „szükségesnek” tekinthető „ahhoz, hogy a javaknak a köz érdekében történő használatát szabályozhassák” az Első kiegészítő jegyzőkönyv 1. Cikke szerinti értelemben (vö. *mutatis mutandis*, *Raimondo v. Italy*, judgment of 22 February 1994, Series A no. 281-A, 16. o., 27. §). Igaz, az adott ügyben ezen intézkedés hosszú időn át alkalmazásra került. Azonban, még annak feltételezésével is, hogy a kérelmezők ebben a tekintetben kimerítették a hazai jogorvoslatokat, a Bíróság meggyőződött arról, hogy a nemzeti bíróságok megfelelő jogorvoslatban részesítették a kérelmezőket az általuk esetlegesen amiatt elszenvedett hátrányokért, hogy javaikat hosszú időn át nem mobilizálhatták, amikor a bíróságok kifejezetten a per elhúzódására tekintettel csupán mérsékelt összegű pénzbüntetést szabtak ki a kérelmezőkre annak ellenére, hogy jelentős időtartamú szabadságvesztéssel voltak büntethetők.

Ezért ez a panasz is nyilvánvalóan megalapozatlan a 35. Cikk 3. bekezdése szerinti értelemben, s a panaszt az Egyezmény 35. Cikkének 4. bekezdése alapján el kell utasítani.

III. AZ EGYEZMÉNY 6. CIKKÉNEK ÁLLÍTÓLAGOS MEGSÉRTÉSE (TISZTESSÉGES TÁRGYALÁS)

27. A kérelmezők azt is panaszolták, hogy a nemzeti bíróságok nem hallgatták meg az összes tanút, akinek meghallgatását indítványozták, s további bizonyítás felvételére irányuló érveik közül is elutasítottak néhányat. Továbbá előterjesztették, hogy a tárgyalásokon soha nem intézhettek kérdést a szakértőkhöz, s hogy a hatóságok nem akarták az ügy dokumentumait lemásoltatni számukra. A kérelmezők az Egyezmény 6. Cikkének 3.(b), (c) és (d) bekezdéseire támaszkodtak. A 6. Cikkének 3. bekezdésének releváns része kimondja:

„Minden bűncselekménnyel gyanúsított személynek joga van - legalább - arra, hogy...

b) rendelkezze a védekezésének előkészítéséhez szükséges idővel és eszközökkel;

c) személyesen, vagy az általa választott védő segítségével védekezhessen, és ha nem állnak rendelkezésre eszközök védő díjazására, amennyiben az igazságszolgáltatás érdekei ezt követelik meg, hivatalból és ingyenesen rendeljen ki számára ügyvédet;

d) kérdéseket intézzen vagy intéztessen a vád tanúhoz és kiegészíthesse, a mentő tanúk megidézését és kihallgatását ugyanolyan feltételek mellett, mint ahogy a vád tanút megidézik, illetve kihallgatják...”

28. Amennyiben a kérelmezők panasza úgy értendő, hogy az a bizonyítékok hazai bíróságok általi értékelését és az eljárás eredményét érinti, úgy a Bíróság megismétli, hogy az Egyezmény 19. Cikkének megfelelően feladata a Szerződő Államok által az Egyezménnyel kapcsolatban tett vállalások tiszteletben tartásának biztosítása. Különösen nem feladata a Bíróságnak, hogy a nemzeti hatóságok által állítólagosan elkövetett tény- és jogbeli tévedésekkel foglalkozzon, kivéve, hogyha e tévedések az Egyezményben védett jogokat és szabadságokat sérthetik. Továbbá, miközben az Egyezmény 6. Cikke biztosítja a tisztességes tárgyaláshoz való jogot, semmilyen szabályt nem állapít meg a bizonyítékok elfogadása vagy értékelése tekintetében, ezért ezeket a kérdéseket elsősorban a nemzeti jognak és a nemzeti bíróságoknak kell szabályozniuk (ld. többek között *García Ruiz v. Spain* [GC], judgment of 21 January 1999, *Reports of Judgments and Decisions* 1999-I, pp. 98-99, § 28). A Bíróság hangsúlyozza, hogy az Egyezmény 6. Cikkének 1. és 3. bekezdésében foglalt biztosítékok nem értelmezhetők úgy, mint amik a terhelt számára végtelen számú tanú beidéztetésének a jogát biztosítják.

29. A jelen ügyben a Bíróság meggyőződött arról: az ügyiratok alapján nincs jele annak, hogy a bíróságok elfogultak lettek volna, vagy hogy az eljárás egyéb módon tisztességtelen vagy önkényes lett volna. Önmagában az a tény, hogy a kérelmezőknek írásban kellett előterjeszteniük a szakvéleményekkel kapcsolatos megjegyzéseiket, kérdéseiket, illetve kritikáikat, vagy az a körülmény, hogy az ügyiratok fénymásolása csak

azzal a feltétellel volt lehetséges, hogy a terhelteknek a szükséges dokumentumokat ki kellett válogatni, nem teszi tisztességtelenné az eljárást, hogyha a bíróság előtt a szakvélemények részletes ismertetésére sor került, s hogyha az ügyiratok teljes egészében hozzáférhetők voltak a védelem számára.

Ebből következően ez a panasz is nyilvánvalóan megalapozatlan az Egyezmény 35. Cikkének 3. bekezdése szerinti értelemben, s a panaszt az Egyezmény 35. Cikkének 4. bekezdése alapján el kell utasítani.

IV. A NEGYEDIK KIEGÉSZÍTŐ JEGYZŐKÖNYV 2. CIKKE 2. BEKEZDÉSÉNEK ÁLLÍTÓLAGOS MEGSÉRTÉSE

30. Végül, az első kérelmező panaszolta, hogy a nemzeti hatóságok a per időtartamára bevonták útlevélét. Ennek következtében 1994. január 6-tól kezdődően nem tudta elhagyni az ország területét (legalábbis 2004. május 1-ig, amikor Magyarország Európai Unióhoz ("EU") történt csatlakozása lehetővé tette a magyar állampolgárok számára, hogy személyi igazolvánnyal utazzanak be egyes EU Tagállamokba.) A kérelmező szerint a több mint egy évtizedig tartó teljes utazási tilalom aránytalan intézkedés volt, amely sértette az Egyezmény Negyedik kiegészítő jegyzőkönyvének 2. Cikkét. A Negyedik kiegészítő jegyzőkönyv 2. Cikke kimondja:

"2. Mindenki szabadon elhagyhat minden országot, beleértve a saját országát is.

3. E jogokat kizárólag csak olyan, a törvényekkel összhangban lévő korlátozásoknak lehet alávetni, melyek egy demokratikus társadalomban a nemzetbiztonság vagy a közbiztonsága érdekében, a közrend fenntartásához, a bűnmegelőzéshez, a közegészség vagy az erkölcsök védelméhez, illetőleg mások jogainak és szabadságainak megóvásához szükségesek."

A Kormány nem nyilvánított véleményt ezzel a kérdéssel kapcsolatban.

A. Elfogadhatóság

31. A Bíróság megjegyzi, hogy a panasz nem nyilvánvalóan megalapozatlan az Egyezmény 35. Cikkének 3. bekezdése szerinti értelemben. Továbbá megjegyzi, hogy semmilyen más alapon sem elfogadhatatlan. Ezért elfogadhatóvá kell nyilvánítani.

B. Érdem

32. A Bíróság megismétli, hogy a Negyedik kiegészítő jegyzőkönyv 2. Cikke minden személy számára biztosítja a mozgásszabadság jogát, beleértve azt a jogot is, hogy bármely országból olyan másik országba utazzon, ahova belépését engedélyezik. Az e jogot korlátozó bármely intézkedésnek törvényesnek kell lennie, a fent említett Egyezménybeli rendelkezés 3. bekezdésében hivatkozott törvényes célok valamelyikét kell szolgálnia, s megfelelő egyensúlyt kell teremtenie a közérdek és az egyén jogai között (ld. *Baumann v. France*, judgment of 22 May 2001, *Reports of Judgments and Decisions 2001-V*, 217. o., 61. §).

33. A Bíróság meggyőződött arról, hogy a kérelmező számára a Negyedik kiegészítő jegyzőkönyv 2. Cikke alapján biztosított jogokba történt beavatkozás – amelynek megtörténtét és törvényességét a felek nem vitatták – azt a törvényes célt szolgálta, hogy biztosítsa a kérelmező elérhetőségét az igazságszolgáltatás számára, vagyis a közrend fenntartását célozta.

34. Az arányosságot illetően az első kérelmező előterjesztette, hogy a Megyei Bíróságnak az ügyben 1995. május 9-én meghozott jogerős határozatát követően a hazai bíróságok nem vizsgálták meg ezt a kérdést, s az utazási korlátozás azóta is hatályban van.

35. A Bíróság megjegyzi, hogy az első kérelmező útlevelét 1994. január 17-én vonták be, hogy e határozatot 1995. május 9-én helybenhagyták, s hogy ezt követően ebben a vonatkozásban további határozathozatalra nem került sor. Következésképpen az első kérelmezővel szemben foganatosított kiutazási tilalom változatlan formában legalább tíz éven át, azaz 2004. május 1-ig fennmaradt, amikor is az Európai Unión belül lehetővé vált a nemzeti személyi igazolvánnyal történő utazás. A Bíróság megismétli: még abban az esetben is, ha az egyén mozgásszabadságának korlátozása kezdetben indokolt, hosszú időn keresztül történő automatikus fenntartása az egyén jogait sértő aránytalan intézkedéssé válhat (ld. *Riener v. Bulgaria*, no. 46343/99, 121. §, 23 May 2006; *Luordo v. Italy*, no. 32190/96, 17 July 2003, and *mutatis mutandis İletmiş v. Turkey*, no. 29871/96, 6 December 2005).

36. A Bíróság véleménye szerint a hatóságoknak nincs joguk hosszú időn át fenntartani az egyén mozgásszabadságának korlátozását a korlátozás indokoltságának rendszeres felülvizsgálata nélkül (vö. *Riener v. Bulgaria*, *op. cit.*, § 124). Az első kérelmező ügyében azonban ilyen felülvizsgálatra soha nem került sor, ami azt jelenti, hogy a kiutazási tilalom valójában automatikus, határozatlan idejű blanketta-intézkedés volt. A Bíróság úgy véli: ez ellentétes a Negyedik kiegészítő jegyzőkönyv 2. Cikke alapján a hatóságokra háruló azon kötelezettséggel, hogy megfelelően gondoskodniuk kell arról, hogy a saját ország elhagyását biztosító jog korlátozása a

korlátozás fenntartása alatt mindvégig indokolt és arányos legyen az ügy egyedi körülményei között.

Ebből következően a kérelmező Negyedik kiegészítő jegyzőkönyv 2. Cikkének 2. bekezdése alapján biztosított jogát megsértették.

V. AZ EGYEZMÉNY 41. CIKKÉNEK ALKALMAZÁSA

37. Az Egyezmény 41. Cikke kimondja:

“Ha a Bíróság az Egyezmény vagy az ahhoz kapcsolódó jegyzőkönyvek megsértését állapítja meg és az érdekelt Magas Szerződő Fél belső joga csak részleges jóvátételt tesz lehetővé, a Bíróság – szükség esetén – igazságos elégtételt ítél meg a sértett félnek.”

A. Károk

38. Az első kérelmező 3 millió euró nem vagyoni kártérítést követelt.

39. A Kormány vitatta az igényt.

40. A Bíróság úgy véli, hogy az első kérelmező nem vagyoni kárt szenvedett. Méltányossági alapon 3.000 eurót ítél meg számára ilyen címen.

B. Költségek és kiadások

41. Ilyen címen nem terjesztettek elő igényt.

C. Késedelmi kamat

42. A Bíróság úgy találja megfelelőnek, hogy a késedelmi kamatnak az Európai Központi Bank marginális kölcsönkamatán kell alapulnia, s ahhoz további három százalékpontot kell hozzáadni.

EZEN INDOKOK ALAPJÁN A BÍRÓSÁG EGYHANGÚLAG

1. Az első kérelmezővel szemben fogatosított utazási tilalommal kapcsolatos panaszt elfogadhatónak, a kérelem többi részét pedig elfogadhatatlannak *nyilvánítja*;
2. *Megállapítja*, hogy az első kérelmező vonatkozásában megsértették az Egyezmény Negyedik kiegészítő jegyzőkönyve 2. Cikkének 2. bekezdését;
3. *Megállapítja*:
  - (a) hogy az alperes Kormánynak attól az időponttól számított három hónapon belül, amikor az ítélet az Egyezmény 44. Cikkének 2. bekezdése szerint véglegessé válik, a kérelmező számára nem vagyoni kár tekintetében 3.000 eurót (háromezer euró), továbbá az ezen összeget terhelő adók összegét kell kifizetnie az alperes Állam nemzeti valutájában, a kifizetéskor alkalmazott átváltási árfolyam alkalmazásával;
  - (b) hogy a fent említett három hónap lejártát követően a kifizetés időpontjáig a késedelmes időszakra az Európai Központi Bank marginális kamatát három százalékponttal meghaladó mértékű kamatot kell fizetni a fenti összeg után;
4. A kérelmező igazságos elégtétellel kapcsolatos többi igényét elutasítja.

Készült angol nyelven, az írásos értesítés a Bíróság Eljárási szabályzata 77. szabálya 2. és 3. bekezdésének megfelelően 2006. október 31-én került kiküldésre.

J.P. COSTA
Elnök

S. DOLLÉ
Hivatalvezető